

καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα μήτε †προσφέρειν
 πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις,
 ἃ μὴ κυρήσας τῆς δίκης πειράσομαι 490
 δρᾶν. μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
 ὡς πάντα πράσσωσιν σὺν δίκῃ δίκης ἄτερ
 ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.

ταῦτ' αὖθ' ἕκαστα, μήτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς
 λόγων ἀθροίσας εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς 495
 καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

ΧΟ. ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
 τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετὰ μοι δοκεῖς λέγειν.

ΕΤ. εἰ πᾶσι ταῦτὸ καλὸν ἔφυ σοφόν θ' ἅμα,
 οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις· 500

νῦν δ' οὐθ' ὅμοιον οὐδὲν οὐτ' ἴσον βροτοῖς,
 πλὴν ὀνομάσαι, τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
 ἐγὼ γὰρ οὐδὲν, μήτερ, ἀποκρύψας ἐρῶ·
 ἄστρον ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
 καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε, 505
 τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα.

τοῦτ' οὖν τὸ χρηστὸν, μήτερ, οὐχὶ βούλομαι
 ἄλλω παρεῖναι μᾶλλον ἢ σώζειν ἐμοί·
 ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλεόν ὅστις ἀπολέσας
 τοῦλασσον ἔλαβε. πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι 510
 ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε καὶ πορθοῦντα γῆν
 τυχεῖν ἢ χρήζει· ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
 γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίου δορὸς
 φόβῳ παρείην σκῆπτρα τὰμὰ τῷδ' ἔχειν.

χρῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς, 515
 μήτερ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος
 ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.

ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
 ἔξεστ'· ἐκεῖνο δ' οὐχ ἐκὼν μεθήσομαι.
 ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεύσω ποτέ; 520

πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,
 ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλαθ' ἀρμάτων,
 ὡς οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.